

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **J. C.**
bytem W. 216/11, X P. I – M.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2019, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Přerov (dále jen „magistrát“) ze dne 15. 11. 2018, č. j. X, kterým magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku.
2. Přestupku se žalobce dopustil porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Volkswagen, RZ X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Neznámý řidič popsaného vozidla dne 6. 6. 2018 v době nejméně od 14.30 h do 14.35 h v obci Přerov v ulici Velké Novosady 10 nestál na jednosměrné pozemní komunikaci ve směru jízdy. Magistrát uložil žalobci za jeho přestupek pokutu ve výši 1 500 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

3. **Žalobce v žalobě** namítal, že jednání není protiprávní a že žalobci nemůže být kladeno za vinu, kde stála neznámá osoba. To, že řidič nestál ve směru jízdy, není protiprávní; magistrát by musel konstatovat, že stál v protisměru. Navíc ulice Velké Novosady poblíž č. p. 10 není jednosměrná.
4. Vadou je, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno ustanovení, podle kterého magistrát rozhodl o sankci. Není zřejmé, proč magistrát uložil sankci z rozmezí 1 až 10 000 Kč právě 1 500 Kč. V rozhodnutí není uvedeno, jaké bylo sankční rozmezí.
5. Magistrát neprovedl žádnou úvahu o správní sankci a nezohlednil kritéria, okolnosti a skutečnosti, které byl povinen zvážit. Magistrát pouze konstatoval, že sankci je možné uložit ve výši 1 500 až 2 500 Kč. Nejde o otázku peněz, ale přezkoumatelnosti rozhodnutí. Navíc zákon umožňuje sankci uložit i v nižší hranici, než je zákonem stanovená sazba.
6. Magistrát žalobce omezil na způsobu úhrady pouze na účet nebo v hotovosti.
7. Magistrát nezákonně rozdělil platby – pokuta i náklady řízení byly splatné na stejný účet, avšak každá z těchto plateb pod jiným variabilním symbolem. Tento způsob platby byl pro žalobce mimořádně náročný, musel cestovat daleko do banky a zaplatit 100 Kč za každý vklad.
8. Vadou výroku rozhodnutí je absence formy zavinění. Správní orgány navíc zavinění žalobce ani nezjistily.
9. Nebyla splněna podmínka projednání protiprávního jednání jako přestupku provozovatele vozidla, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, ani nespočívá v neoprávněném zastavení nebo stání. Nesprávný způsob zastavení vozidla nemůže být kladen k tíži provozovateli vozidla. Vozidlo nebylo zaparkováno neoprávněně, pouze bylo orientováno způsobem, který právní předpis zakazuje; jde tedy o způsob zastavení vozidla a nikoliv o oprávněnost jednání samotného. Zákonodárce neměl vůli trestat provozovatele vozidla za takovýto banální prohřešek, například v Německu takové jednání není protiprávní.
10. Vadou výroku je absence odkazu na ustanovení, které definuje skutkovou podstatu přestupku. Toto ustanovení není dokonce uvedeno ani v odůvodnění rozhodnutí.
11. Vadou řízení bylo, že žalovaný na žádost žalobce nesdělil jméno oprávněné úřední osoby. Žalobce tak neměl možnost namítat podjatost, zřejmě cílem žalovaného bylo, aby žalobce nemohl účinně podat námitku podjatosti. Proto žalobce namítl podjatost oprávněné úřední osoby, která má spočívat v tom, že tato osoba má negativní vztah k jeho zmocněnci ve správním řízení, který vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností. Oprávněná úřední osoba se opakovaně vyjádřila tak, že jí činnost společnosti zmocněnce žalobce vadí, jí vedenou obhajobu nepovažuje za seriózní a patrně jí vadí, že má hodně práce a nestíhá rozhodovat v zákonných lhůtách. O námitce podjatosti má rozhodovat představený a ne soud, protože žalobce by se proti jeho rozhodnutí nemohl v plné apelaci odvolat a dát následně rozhodnutí přezkoumat soudem. Napadené rozhodnutí bylo pro žalobce překvapivé.
12. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** vysvětlil, že žalobce neuvedl žádné liberační důvody, které by ho zprostily odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla. Sankce byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozmezí a úvaha je uvedena v rozhodnutí magistrátu na č. l. 30. U přestupku provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, nastupuje zde objektivní odpovědnost. Ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řidiči ukládá povinnost zastavit a stát na jednosměrné pozemní komunikaci vpravo i vlevo, a to ve směru jízdy. Ustanovení o přestupku, jehož znaky jednání neznámého řidiče vykazuje, je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí magistrátu, což je dle judikatury Nejvyššího správního soudu dostatečné. Zjistit jméno oprávněné úřední osoby žalobce mohl v souladu s § 38 odst. 1 a 4

zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). V době podání odvolání nebyl spis k vyřízení žádné oprávněné úřední osobě přidělen. Žalobce mohl námitku podjatosti uplatnit kdykoliv během řízení, i po vydání rozhodnutí o odvolání. Žalovanému je z dosavadní činnosti známo, že zmocněnec žalobce F. C. s. r. o. je subjektem, který podniká v rozporu s § 52d odst. 1 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, jejíž činnost v řízeních o přestupcích v dopravě je ryze obstrukční, což již konstatoval v mnoha případech i Nejvyšší správní soud.

13. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám zjistil **ze správního spisu** z oznámení přestupku Městskou policií Přerov (dále jen „policie“) ze dne 28. 6. 2018, že neznámý řidič stál dne 6. 6. 2018 v 14.30 až 14.35 h v ulici Velké Novosady 10 v Přerově tak, že porušil § 4 písm. c) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a dopravní značku B2. Na čtyřech fotografiích je vyobrazeno předmětné vozidlo, jak stojí na ulici v opačném směru než ostatní vozidla a v rozporu s vyobrazenou zákazovou dopravní značkou B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“, která se nachází poblíž zadní části vozidla.
15. Na výzvu k uhrazení určené částky 400 Kč žalobce nereagoval, i když výzvu převzal dne 30. 7. 2018. Magistrát usnesením věc přestupku odložil.
16. Magistrát zjistil z doložené mapky z geografického informačního systému, že se jedná v daném případě o jednosměrnou pozemní komunikaci, která je na jejím začátku řádně označena svislou dopravní značkou IP 4b „Jednosměrný provoz“.
17. Proti příkazu magistrátu ze dne 4. 9. 2018 podal odpor zmocněnec žalobce F. C. s. r. o. K ústnímu jednání dne 7. 11. 2018 se žalobce ani zmocněnec nedostavili.
18. **Magistrát v rozhodnutí** ve výroku uvedl, že žalobce jako provozovatel vozidla spáchal přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť porušil povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 ve spojení s § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Magistrát uvedl, že uložil sankci podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).
19. Magistrát uvedl, že čtyři fotografie vozidla vypovídají nejbezprostředněji o celé situaci a je zde vidět místo, kde řidič s vozidlem zastavil a stál, je zřejmý způsob postavení motorového vozidla a fotografie odpovídají oznámení policie o přestupku. Magistrát citoval § 25 odst. 1 písm. a) a § 125f odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Žalobce liberační důvody nesdělil. Zavinění fyzické osoby za tento přestupek se nevyžaduje.
20. Při určení druhu a výměry správního testu (§ 37 zákona odpovědnosti za přestupky) magistrát přihlédl zejména k povaze a závažnosti přestupku (§ 38 téhož zákona), k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem (§ 39 a § 40 téhož zákona). Společenská škodlivost jednání provozovatele vozidla spočívala v ohrožení zákonem chráněného zájmu, kterým je bezpečnost silničního provozu. Ze strany provozovatele vozidla došlo k porušení jedné ze základních povinností provozovatele vozidla stanovených zákonem o silničním provozu, a to aby při užití jeho vozidla na pozemních komunikacích byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. V daném případě pak došlo k porušení pravidla, které mělo za následek ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu v ulici Velké Novosady v obci Přerov, nedaleko centra města, na frekventovaném místě, kde se v blízkosti nachází například zdravotnické zařízení. Vzhledem k tomu, že v této lokalitě, která je obydlená, se poblíž ní nachází také nákupní centrum, kostel a řada různých obchodů, Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

je i v odpoledních hodinách zvýšený pohyb chodců a vozidel a je proto žádoucí, aby řidiči motorových vozidel respektovali úpravu a způsob organizace dopravy v dané oblasti. Řidič motorového vozidla stál s předmětným vozidlem v protisměru, čímž pro ostatní účastníky silničního provozu vytvořil na daném místě jakousi dezorganizaci úpravy provozu na pozemní komunikaci, nehledě na závažnost následku, který by nastal v případě, že by s takto postaveným předmětným vozidlem jel ve směru svého postavení. Magistrát posuzoval následek přestupku. V daném případě sice došlo k ohrožení zájmu chráněného zákonem, ale nebyla způsobena hmotná škoda a nedošlo k prokazatelnému ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Přestupek tak neměl škodlivé následky významného charakteru a výše uvedené skutečnosti závažnost přestupku snížily. Magistrát neshledal polehčující okolnosti, stejně tak jako přitěžující okolnosti. Magistrát přihlédl dále k tomu, že přestupek byl spáchán v místě se zvýšenou koncentrací obyvatel, u zdravotnického zařízení, obchodů a institucí, ve středu v odpoledních hodinách, což přináší v daném místě intenzivnější výskyt ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích. Magistrát uložil sankci na samém začátku zákonného rozpětí s tím, že bude plnit preventivní funkci a bude stačit k tomu, aby se žalobce protiprávního jednání v budoucnu vyvaroval.

21. Žalobce v blanketním **odvolání** požádal o sdělení jména oprávněné úřední osoby žalovaného a o kopii správního spisu.
22. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** uvedl, že skutková zjištění byla provedena tak, že není pochybnosti o způsobu spáchání přestupku, podklady nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. Žalovaný se ztotožnil se skutkovými i právním závěrem magistrátu i s výši a odůvodněním sankce.
23. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
24. Pokud jde o obsah pojmu **nepřezkoumatelnost**, odkazuje soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245), ze které se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán nebo soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci; proč považoval námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud nebo správní orgán opomněl přezkoumat některou (ze včas) uplatněných námitek. Nesrozumitelné je pak rozhodnutí soudu nebo správního orgánu především tehdy, pokud z něho není zřejmé, jak soud nebo správní orgán rozhodl, v jaké věci, pokud výrok neodpovídá odůvodnění, případně pokud jsou v rozhodnutí jiné vnitřní rozpory. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost soudů své rozsudky (a obdobně správní orgány svá rozhodnutí) řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. § 54 odst. 2 s. ř. s.; ve správním řízení § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
25. Takové vady soud v napadeném rozhodnutí (jakožto jednoho celku rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně) neshledal. Rozhodnutí obsahuje rozhodné skutečnosti pro vyvození skutkových i právních závěrů, posouzení věci i všechny zákonné náležitosti. Žalobce vůbec žádné námitky

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

ve správním řízení neuplatnil, tudíž se správní orgány z hlediska obhajoby neměly s čím vypořádat, žádná obhajoba zde nebyla.

26. Neopodstatněné jsou **námítky ke zjištění skutkového stavu a absenci protiprávnosti jednání** žalobce a řidiče.
 27. Obdobným případem se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 274/2018-23, a dospěl k následujícím závěrům.
 28. Podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu „*řidič smí zastavit a stát jen vpravo ve směru jízdy co nejbližše k okraji pozemní komunikace a na jednosměrné pozemní komunikaci vpravo i vlevo*“.
 29. Citované ustanovení tedy samo o sobě výslovnou odpověď na shora vymezenou spornou otázku nenabízí. Nečiní tak ani důvodová zpráva k tomuto zákonu ani komentářová literatura. Danou právní otázkou se doposud výslovně nezabývala ani judikatura.
 30. Správnost právního závěru napadeného rozhodnutí ve vztahu k přestupku řidiče vozidla vyplývá právě již ze samotné dikce zákona, podle něhož je řidič povinen zastavit a stát „*ve směru jízdy*“. Tento závěr pak akceptuje i odborná literatura. Jak např. plyne z komentáře k danému zákonu: „*Jak je zde [pozn. soudu – v § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu] uvedeno, zastavit a stát na pozemní komunikaci smí řidič s vozidlem ... ve směru jízdy. Jde sice jen o to, že takto „zaparkované“ vozidlo stojí směrově obráceně, ale zákon jednoznačně uvádí, že vozidlo smí zastavit nebo stát vpravo ve směru jízdy.*“ (LEITNER, Milan a VRANÁ, Jana. *Zákon o provozu na pozemních komunikacích a předpisy prováděcí a související s komentářem*. 4. vyd. Praha: Linde, 2011). Situaci „protisměrného“ parkování na obousměrné komunikaci se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 34/2018-32, v rámci něhož protiprávnost takového jednání nijak nezpochybnil.
 31. V případě jednosměrných pozemních komunikací je však třeba vyjasnit otázku, zda citované ustanovení vykládat tak, že v jednosměrné komunikaci lze zastavit a stát bez ohledu na orientaci přední části vozidla.
 32. Při výkladu předmětného ustanovení nelze užít výlučně jazykového výkladu, ale i jiných interpretačních metod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, č. 30/1998 Sb.; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004-54, č. 792/2006 Sb). V návaznosti na výše uvedená obecná východiska je třeba pro účely nyní posuzované sporné právní otázky zdůraznit, že ani v nyní projednávané věci nelze vycházet pouze z doslovného znění textu zákona s tím, že z dikce citovaného ustanovení nelze zákaz protisměrného postavení dovodit. Cílem dané úpravy zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu tím, že bude zajištěn dostatek prostoru pro bezpečný a plynulý průjezd ostatních vozidel. Nelze však setrvat na tom, že se jedná o cíl jediný. Jak v tomto ohledu plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 34/2018, smyslem zákona o silničním provozu (jež se projevuje i v daném ustanovení) je zajištění bezpečnosti silničního provozu a všech jeho účastníků, „*příčemž parkování v protisměru takovému smyslu nekoresponduje. Předmětným jednáním by mohlo dojít k ohrožení řidiče jiného vozidla, cyklisty jedoucího po správné straně silnice (odkud by mohlo vyjždět vozidlo, jehož je stěžovatel provozovatelem)*“. Přestože citované závěry se týkají komunikace obousměrné, soudy nemají pochybnosti o tom, že rizika hrozí rovněž v případě protisměrného parkování na jednosměrné pozemní komunikaci. Lze dokonce vyslovit předpoklad vyšší rizikovosti takového jednání v případě komunikace jednosměrné, neboť účastníci silničního provozu zde z povahy věci vůbec nepředpokládají pohyb vozidla v opačném směru.
 33. Je rovněž významné, jakým způsobem se vozidlo do místa svého stání dostalo. Je sice skutečností, že žalobce byl v dané věci napadeným rozhodnutím správních orgánů sankcionován za porušení pravidel silničního provozu upravujících zastavení a stání, avšak při výkladu daného ustanovení nelze zcela odhlížet od okolností, které tomuto nežádoucímu stavu předchází a od důsledků, které tento stav vyvolá ve chvíli, kdy bude řidič s vozidlem opět vyjždět. Jinými slovy nelze označit jako zcela nepodstatné to, že k protisměrnému parkování může dojít
- Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

v důsledku předchozí jízdy v protisměru nebo zakázaného otáčení na jednosměrné pozemní komunikaci [§ 24 odst. 4 písm. g) věta před středníkem zákona o silničním provozu]. Obdobně je potřeba přihlídnout k tomu, že řidič vyjíždějící z takového protisměrného stání musí opět porušit zákon jízdou v protisměru nebo zakázaným otáčením vozidla. Shora citovaný § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tak nelze vykládat odtrženě od dalších ustanovení daného zákona a pomíjet, že by v důsledku přijetí určité výkladové varianty docházelo k jejich porušování. Pokud je navíc protisměrné zastavení a stání správním deliktem v případě obousměrných pozemních komunikací (jak bylo vyloženo výše), kde se z takového stání řidič může dostat zcela v souladu s právními předpisy (na obousměrné komunikaci je možno se otáčet nebo z místa stání přejet do požadovaného pruhu), tím spíše se musí jednat o správní delikt v případě jednosměrných komunikací, kde takové legální možnosti neexistují. Podle citovaného ustanovení se řidič nesmí otáčet a couvat na pozemní komunikaci s jednosměrným provozem; smí však couvat, jestliže je to nezbytně nutné, například k zjetí do řady stojících vozidel nebo vyjetí z ní, avšak takový manévr nelze v žádném případě hodnotit jako „*nezbytně nutný*“, jak vyžaduje dané ustanovení. Řidiči vozidla totiž nic nebrání, aby v takové situaci na pozemní komunikaci s jednosměrným provozem bez komplikací zaparkoval na dané místo tak, že jeho vozidlo bude orientováno po směru jízdy.

34. Protože v posuzovaném případě šlo o neoprávněné zastavení a stání, byla naplněna podmínka projednání přestupku provozovatele vozidla, v souladu s § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
35. Skutečnost, že šlo v daném případě o jednosměrnou ulici, byla prokázána mapkou s geografického informačního systému a fotografiemi policie s dopravní značkou B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“, doplněné podkladem rozhodnutí – oznámením přestupku, sepsaným policií.
36. Slovní vyjádření „stál v protisměru“ a „nestál ve směru jízdy“ jsou významově shodná.
37. Nedůvodné jsou **námítky k sankci**.
38. Magistrát uvedl ve výroku § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého postupoval a podle kterého *za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jebož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyšuje 10 000 Kč.*
39. Neopodstatněná je žalobní námitka, že magistrát neprovedl správní uvážení o pokutě a nezohlednil zákonná kritéria. Naopak, magistrát postupoval v souladu s § 37 - § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky (které i číselně v rozhodnutí označil) a uvážil tak, jak soud citoval v bodě 20 tohoto rozsudku. Magistrát nepřekročil meze správního uvážení, ani ho nezneužil.
40. Magistrát vysvětlil společenskou škodlivost jednání (čas, způsob a místo spáchání přestupku, způsob nejen vjetí na místo, kde řidič stál, ale i nutný způsob následného vyjetí z tohoto místa, jak popsal magistrát a soud v bodě 33 tohoto rozsudku). Jednání řidiče bylo protiprávní a vytvořilo nejméně dvakrát (při vjetí a vyjetí) dopravní situaci, kterou ostatní účastníci silničního provozu legitimně nemohou očekávat. Za daného stavu magistrát nemohl uložit sankci nižší než 1 500 Kč (spodní hranice zákonného rozpětí).
41. Magistrát žalobce neomezil na způsobu úhrady, pouze ho informoval o některých možnostech platby. Magistrát je povinen přijmout platbu provedenou i jiným možným a zákonným způsobem.
42. Nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje rozdělení platby pokuty a nákladů řízení na různé účty. Tímto určením neporušil magistrát žádné zákonné ustanovení. Pokud žalobce spáchal přestupek, musí nést náklady s tím spojené; postup magistrátu je ospravedlnitelný a nezatěžuje žalobce nepřiměřeným způsobem.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

43. Není pravda, že magistrát v rozhodnutí neuvedl, jaké bylo sankční rozmezí. Uvedl ho v předposledním odstavci odůvodnění (na straně 4) svého rozhodnutí o přestupku přesně a v souladu s § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a odkaz na toto posledně citované ustanovení zde rovněž uvedl.
44. Lichá je **námítka o dalších vadách výroku** napadeného rozhodnutí.
45. V napadeném rozhodnutí nechybí odkaz na přestupek, jehož znaky jednání vykazovalo. Ve smyslu rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 2 Afs 132/2009-275, a ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011-105, platí, že rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně tvoří jeden celek. Rozhodnutí magistrátu obsahovalo ve výroku slovní popis přestupku, jak ho soud citoval v bodě 2 tohoto rozsudku. Magistrát citoval § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu číselným označením i doslovnou citací ve výroku a na straně 3 (první odstavec). Magistrát v předposledním odstavci odůvodnění rozhodnutí o přestupku uvedl, že vytýkané jednání řidiče má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Neuvedení číselného odkazu na § 125c odst. 5 písm. g), podle kterého se stanoví výše pokuty za přestupek řidiče v rozhodnutí magistrátu i žalovaného nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože slovně to magistrát vysvětlil v předposledním odstavci odůvodnění svého rozhodnutí o přestupku. Magistrát ve výroku svého rozhodnutí a žalovaný v prvním odstavci na straně 4 svého rozhodnutí odkázal na § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
46. Soud shrnuje, že citace zákonných ustanovení, která dopadala na souzenou věc, správní orgány obou stupňů provedly zcela v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS. Právní věta k tomuto rozhodnutí stanoví, že *správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, je vždy významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl a jaká neuvedl.* V projednávané věci je podstatné, že nevznikají pochybnosti o tom, jakým jednáním své povinnosti žalobce, resp. řidič vozidla porušili. Nejedná se tedy o situaci, kdy z výrokové části rozhodnutí, ani z jeho odůvodnění, by nebylo možné vyčíst, jakého jednání se žalobce či řidič předmětného vozidla dopustili a jakou právní povinnost porušili a navíc veškerá relevantní ustanovení zákona o silničním provozu byla v rozhodnutích uvedena.
47. Nedůvodné jsou **námítky k zavinění**.
48. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu *ke odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění*.
49. Odpovědnost žalobce jako provozovatele vozidla za projednávaný přestupek je objektivní. Potřeba zavinění by odporovala smyslu právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 zákona o silničním provozu. Přitom otázka zavinění je hlavním odlišením přestupku provozovatele (objektivní odpovědnost - zavinění se nevyžaduje) od přestupku (subjektivní odpovědnost - zavinění se vyžaduje). Objektivní odpovědnost u tohoto přestupku byla do právního řádu České republiky zavedena zákonem č. 297/2011 Sb. s účinností od 19. 1. 2013, kdy došlo k prolomení dosavadního pohledu na odpovědnost fyzických osob nepodnikajících za přestupek. Tato změna měla zásadní význam v případech, kdy nelze fyzickou osobu jako přestupce spolehlivě zjistit a nabídla tak alternativní cestu pro vymáhání práva a to konkrétně po provozovateli vozidla, jehož je zpravidla možné snadno dodatečně identifikovat přes registrační značku vozidla a údaje vedené v registru silničních vozidel (srov. rozsudek Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 114/2016-50). V posuzovaném případě se žalobce možnosti vyřešit věc v přestupkovém řízení „vzdal“ tím, že nereagoval na výzvu provozovateli vozidla sdělením skutečného řidiče.

50. **Nezbytné kroky** magistrátu ke zjištění pachatele přestupku byly podle zdejšího soudu ve smyslu relevantní právní úpravy (§ 125f odst. 4 zákona o silničním provozu) a konstantní judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 As 41/2016-47, nebo ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 182/2017-47) dostačující a žalobní námitka proti shora popsanému postupu byla nedůvodná. Žalobce na výzvu provozovateli po jejím obdržení nijak nereagoval.
51. Soud nepřisvědčil ani **námitkám žalobce týkajících se podjatosti**.
52. Žalobce námitku podjatosti vznesl až v žalobě a soud ji v souladu s právním názorem např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33, vypořádává v tomto rozsudku; shodný závěr je i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 As 339/2018-37, nebo rozsudku zdejšího soudu ze dne 13. 3. 2018, č. j. 72 A 5/2017-30). Situace, že by ve věci vystupovala podjatá oprávněná úřední osoba a žalobci bylo znemožněno tuto okolnost namítat, vůbec nenastala.
53. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*
54. Podle § 14 odst. 2 správního řádu *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlíďne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.*
55. Žalobce požádal o sdělení oprávněné úřední osoby magistrát, a to v odvolání dne 5. 12. 2018. Teprve dne 9. 1. 2019 došlo postoupené odvolání žalovanému, který určil oprávněné úřední osoby ve věci dne 21. 2. 2019. Znalý zmocněnec mohl do spisu nahlédnout. Žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání dne 21. 2. 2019. Dne 2. 3. 2019 žalovaný doručil rozhodnutí zmocněnci, který námitku podjatosti žalovanému však vůbec nepodal. Její podání v žalobě se tak jeví jako účelové.
56. Zdejší soud nepovažuje namítanou údajnou zaujatost oprávněné úřední osoby vůči zmocněnci za naplnění podmínky, že oprávněná úřední osoba má s ohledem na poměr k zástupci žalobce takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. S ohledem na výsledek činnosti oprávněné úřední osoby, tj. napadené rozhodnutí, a její vyjádření k namítané podjatosti ve vyjádření k žalobě a replice, soud neshledal takový poměr k zástupci žalobce a takový zájem na výsledku řízení, který by vyvolal jakékoli pochybnosti o její nestrannosti.
57. Soud nezpochybňuje právo účastníka řízení vznést námitku podjatosti, neboť to náleží k podstatným zárukám objektivního a nestranného rozhodování jako součástí práva na spravedlivý proces. Účelem námitky podjatosti a jejího posouzení je zajištění práva na nestranné rozhodnutí, které je ústavně zaručeným právem jednotlivce (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).
58. Obecně platí, že není-li včasná a jednoznačně formulovaná námitka podjatosti předložena k rozhodnutí služebně nadřízenému úřední osoby, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem s možným dopadem do zákonnosti rozhodnutí o věci samé. Na druhé straně právo zpochybnit nepodjatost oprávněných úředních osob není absolutní a podobně jako jiná práva podléhá jistým omezením, pokud jsou přiměřená. S ohledem na to je třeba sledovat i přiměřené naplňování dalších principů a účelů správního řízení, k nimž patří

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

i zásada rychlosti a hospodárnosti či zásada neposkytnutí ochrany zneužití práva či jinak obstrukčnímu jednání. Proto nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 2 (nyní odst. 3) správního řádu. Jak již uvedeno, každou námitku podjatosti vznesenou podle § 14 odst. 2 (resp. odst. 3) správního řádu je třeba vyhodnotit nikoliv pouze formálně, ale i obsahově (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018-83).

59. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 15/2016-47, podle něhož dokonce i zjištění, že (meritorní) rozhodnutí vydala objektivně vyloučená osoba, nemusí automaticky vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, pokud k tomuto zjištění nepřistoupí další okolnosti svědčící o nezákonnosti správního rozhodnutí.
60. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
61. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 1. září 2020

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně